

Keti Kesidi
SKARLET

Edicija
KETI KESIDI

ZDRAVO!

Da li verujete u magiju? Ja verujem – ne u trikove čarobnjaka ili zastrašujuće vradžbine, već u moć nade, snova i želja. Uvek sam imala utisak da je magija najjača na predivnim, divljim mestima u kakvoj nedodžiji, i zato sam radnju romana Skarlet smestila na zapadnu obalu Irske, jedno od mojih najomiljenijih mesta.

Skarlet je devojčica puna besa. Njen život uglavnom se sastoji od dugačkog niza nevolja, pa kada je spakuju i pošalju da živi kod tate u Irskoj, Skarlet stiče utisak da su je živu sahranili. A onda sreće tajanstvenog Kijana i magija počinje...

Nadam se da će vam se Skarlet dopasti. Ta knjiga namenjena je svima koji su ikada bili ljutiti, izgubljeni ili neshvaćeni, to je štivo za sve one koji vole da maštaju. I bez obzira na to da li verujete u želje ili ne, one zaista mogu da se ostvare...

Sve najbolje,

Keti Kesidi

xxxx

cathycassidy.com

Knjige Ketí Kesidi

DIZI

NAPLAVLJENO DRVO

INDIGO PLAVO

SKARLET

NEDELJNA DEVOJKA

SREĆNA ZVEZDA

MEDENA

Keti Kesidi

SKARLET

Leo commerce, 2009

Naziv originala:

Scarlett – Cathy Cassidy

Naziv knjige:

SKARLET – KETI KESIDI

Copyright© Ketí Kesidi, 2006

Copyright © 2009 za Srbiju Leo commerce, Beograd

Sva prava zadržana. Nijedan deo ovog izdanja se ne sme reprodukovati, skladištiti u povratnom sistemu, ili prenositi, u bilo kom obliku, ili bilo kojim sredstvima, elektronskim, mehaničkim, fotokopirnim i sličnim, bez prethodne dozvole izdavača i vlasnika autorskih prava.

Urednik:

Nenad Perišić

Prevod:

Mirjana Živković

Lektura i korektura:

Bosiljka Delić

Prelom i korice:

Pintor Project

Za izdavača:

Nenad i Slađana Perišić

Izdavač:

ID Leo commerce, Beograd

Plasman:

ID Leo commerce, Beograd

Generala Mihajla Nedeljkovića 65/2

011/227-2077

011/2166-712

011/2166-714

063/507-334

E-mail:

nesaperisic@gmail.com

info@leocommerce.co.yu

www.leo.rs

Štampa:

Tercija - Bor

Tiraž:

1000

ISBN 978-86-7950-???-?

Zahvaljujem...

Moju najveću zahvalnost zaslužuju Lijam, Kal & Kejtlin zbog ljubavi, podrške i strpljenja koje mi pružaju i zato što su odlični prvi čitaoci mojih romana – bez vas ne bih uspela. Takođe zahvaljujem mami, tati, Endiju, Lori, Džoani i svim ostalim članovima moje predivne porodice. Pregršt zagrljaja i reči zahvalnosti imam za Katrionu, Fionu, Meri-Džejn, Šinu, Zaru, Mel i sve moje divne prijatelje – najbolji ste.

Posebnu zahvalnost dugujem Elvu, za to što je otkrio priču koju sam oduvek želela da napišem, i Franceski, Adeli, Kirsten, Džo, Džodi, Sari, Rebeki i svima iz *Pafina* što su tako ljubazni, pametni i divni. Zahvaljujem se Darli Enderson jer je najbolji agent na svetu, i Džuliji, Lusi i ostalima iz agencije. Takođe zahvaljujem Polu na trudu koji je uložio u veb sajt i Martinu, za to što je računao sve što je trebalo sračunati!

Jedno veliko hvala Sajobanu Daliju, koji mi je strpljivo pomagao u istraživanju o Irskoj, kao i Dermotu, Mikiju, Tini i Miv na podacima koje su mi obezbedili. Hvala Taniji za priču o kosi, Hejzel na detaljima o drvetu leske i Tari, koja me je navela da počnem da razmišljam.

Ponovo sam u nevolji. I to u velikoj nevolji – jednoj od onih zbog kojih je potrebno pod hitno obaviti nekoliko telefonskih poziva i šapatom obaviti razgovor u kancelariji škole dok ja sedim na plastičnoj stolici ispred sobe gospođe Malhern i nokte bojim crnim lakom.

Ponekad mi Grinhol akademija više liči na zatvor nego na školu. Za gospođu Malhern je prava šteta što je direktorka. Toliko je šarmantna, saosećajna i širokih pogleda da bi bez problema mogla da bude upraviteljica zatvora Vormvud skrabs. Neprekidno džvanjka o tome da društvu preči propast ako ne budemo nosili savršene školske uniforme, isticali se u sportu i poklanjali Trećem svetu sapune i igrice za plej stejšn koje smo izgustirali, što je po meni čista glupost.

Gospođa Malhern jednostavno voli pravila, a ja ne. Čitav problem zapravo leži u tome.

Mašem šakama pokušavajući da osušim nokte, dok gospođica Fips, sekretarica škole, nervozno trči tamo-amo kao da je neko maltretira. Vadi dosjee, javlja se na telefon i seva očima u mom pravcu, a pri tom pući izborane usne kao da sisa limun.

„Skarlet“, kaže ona prezrivo, „i dalje ne mogu da nađem tvoju mamu. U kancelariji kažu da je na sastanku i da ne smeju da je prekidaju. Rekla sam im da je hitno, ali se oni izgleda ne obaziru na to...“

„Strašno“, saosećajno kažem ja i dižem noge na niski stočić, čisto da vidim hoće li imati bilo kakvu primedbu na to. Nema. Mislim da se plaši mojih crvenih sandala sa platformom, ili možda sokni sa crnom lobanjom. Mršti se, hukće i krije iza ekrana svog kompjutera.

Već sam bezbroj puta bila u nevolji, a jednu stvar sam naučila: posramljeno gledanje u pod nimalo vam neće pomoći. Grdnja vam ne gine.

Kada se zovete Skarlet, ne možete neprimetno da se provučete kroz život – ljudi vas primećuju, dopadalo se to vama ili ne. Ovih dana me, razume se, još više primećuju, jer sam se ofarbala u kečap crveno, a zašto da ne? Od sudbine ne vredi bežati.

Mama mi je jednom kazala da je u prirodi crvena boja upozorenja, da označava opasnost, nevolju. Stavlja do znanja ostalim životinjama da treba da ustuknu, da se drže na odstojanju. Dopada mi pomisao da moje ime i boja kose ostatku sveta govore to isto – da me se klone i da me ostave na miru. Ako odluče da prenebregnu upozorenje, šta ja tu mogu, zar nije tako?